

feminne, et woiks selle waese agga usk-
likko innimesse assemele sada.

Agga kas kûl neid, kes maddalas põl-
wes ellawad, peaks paljo ollema, kes mõis-
taksid, tannalikko melega keik sedda mitme-
suggust head truiste järrele arvata ja üles-
otsida, mis helde Jummal tõeste iggaühhe
jauks on kätte moistnud? ja kas olleks
neidgi paljo, kes lähhaks se eest selle armo
jaggajale ni rõõmsa süddamega au ja kitust
pakkuma, kui seal üllemaal seik waesest
wabbatmehhest kuulsime? Oh et sesamma
jummalartlik luggu igga maddala kattusse
alt saaks leitud! Kui wägga aitaks ni
suggune meel, k i k ilmasüta ello rõõm
üllemaks tõsta, ja keik ello raskust fergi-
tada!

III.

Üks lahke maenitsusse sanna neile, kes
sures wannodusse meie hulgas alles kõn-
diwad.

Ei ükski ei sa ommast wäest üksnes
ennast se eest täieste hoida, et ei lähhaks
ommas wiimises ello otsas moistusse ja
arwo polest wätimaks ja nõdraks kui lap-
sofenne. Se waene luggu juhtub kûl,
Jummal parrago, mitmele, olgo ommas
ellus targad ehk rummalad, sure suggo
ehk maddala põlwe rahwas, jummalafart-
likud ehk jummalafartmata olnud, nenda
et keik pearwad ühte wiisi palluma sedda
mõda kui funninas Tarwet pallus om-
mas Saulo ramatus (71, 9.) „Ärra
heida mind ärra wannal eal; ärra jätta
mind mahha kui mo rammo lõppeb!“ Ag-
ga ni paljo on ommeti iggal ühhel nähha
ja kuulda olnud, et jummalafartmata
hinged, kui nemmad sures wannodusse
on, teistele hopis ennam waewuks ja tüto
lähwad, kui waggad ja jummalafartlikud
hinged, ja et jummafartus, mis feiges
asjus kasso sadab, ka ennast tõeks näitab
wannodusse nõdrusse sees, nago kûnal,